

Piedzimt patiesībā

17 Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.

18 No brīvas gribas Viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu Viņa radījumu pirmaji.

19 Zināt, manī mīļie brāļi: lai ikviens cilvēks ir čakls klausīties, kūtrs runāt, kūtrs dusmoties,

20 jo cilvēka dusmas nesagādā Dieva taisnību.

21 Tāpēc, nolikdami visu netīrību un lielo ļaunprātību, lēnprātībā saņemiet iedēstīto vārdu, kas var izglābt jūsu dvēseles.

Jēk. 1:17-21

Mīļā draudze!

Es gribētu iesākt ar mazu stāstu par Asīzes Franci. Reiz viņš lūdza Dievu vienā vecā baznīcā, kurai steidzami bija nepieciešams kapitālais remonts. Francis dzirdēja balsi no krusta, kas atradās pāri altārim, kas sacīja: "*Franci, ej un atjauno Manu baznīcu. Tu redzi, ka tā iet postā.*" Francis izgāja, lai dabūtu savus darba rīkus, bet ātri vien viņš saprata, ka Dieva balss bija domājusi ko citu. Dieva balss atkal runāja: "*Ne jau ķieģeļus, Franci. Cilvēkiem ir nepieciešams remonts.*" Tad Francis izgāja un sāka rūpēties par bāreņiem un atraitnēm.

Dieva balss joprojām uz mums runā no altāra, sacīdama: "*Franci! Ej un labo manu baznīcu, kas iet postā.*" Un Dievs nerunā par ķieģeļiem un javu, bet par mūsu attiecībām, par mūsu sirds stāvokli. Arī šodien, kad mums pēc dievkalpojuma *būs draudzes kopsapulce*, ir vērts padomāt par to, kas ir galvenais mūsu draudzē un baznīcā. Tik tiešām, arī mūsu baznīcai ir nepieciešams remonts tāpat kā draudzes namam. Varbūt, ka pienāks laiks, ka **caur jumtu nāks lietus**, vējš vēl vairāk pūtīs caur logiem, būs neomulīgi un auksti vēsākā laikā. Neapšaubāmi, mums ir jāsāk ķerties pie līdzekļu vākšanas un remonta darbiem. Tomēr nupat dzirdētais stāsts mums atgādina, ka ir vēl viena lieta, kas ir svarīgāka par telpu, kurā mēs turam savus dievkalpojumus. Tās ir mūsu attiecības. Ko tas līdz, ja esam skaisti izremontētā, siltā baznīcā, bet mūsu savstarpējās attiecības ir naida un rūgtuma pārņemtas, ar nepiedotiem pāridarījumiem, neizrunātiem konfliktiem, bez miera un mīlestības? Jautājums ir, kāda ir mūsu prioritāte pašreizējā situācijā, kur tik daudziem ir grūtības izdzīvot un jātiek galā vieniem pašiem ar milzum daudz problēmām? Kā mēs izmantojam savu laiku un savus līdzekļus? Vai nevarētu būt tā, ka Dievs visu piešķir savā laikā?

Šodienas teksts sākas ar vārdiem: "**Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.**" Tik tiešām, tas ir Dievs, kas mūs uztur un sargā. No Viņa mēs saņemam spēku darboties un strādāt, Viņš ir tas, kas dāvina laiku atpūsties un svinēt. Viņš gādā gan par mūsu savstarpējām attiecībām, gan par mūsu ārējo labsajūtu. Mēs varam uz Viņu palauties. Atšķirībā no mums Viņš turpina mūs mīlēt arī tad, kad nāk virsū pārbaudījumi un grūtības. Viņa mīlestība nav trausla, pārejoša, šaubīga, bet tā ir pamatota uz visiem laikiem Dieva Dēlā, Jēzū Kristū.

"No brīvas gribas Viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu Viņa radījumu pirmaji." Mārtiņam Luteram Jēkaba vēstule ne īpaši patika. Viņš to dēvēja par salmiem, ko uguns ātri apēd, un tā rezultātā tur nevarēs atrast nekādu zelta gabalu. Jēkaba vēstulei, pēc Lutera domām, pietrūkst *tīrā evaņģēlija*, jo Kristus tiek pieminēts tikai divās vietās, tur nav runa par Viņa krustu, par grēku piedošanu, par kristībām, savukārt tur tiek uzsvērtā labo darbu nozīme, lai būtu kristietis.

Tomēr, ja paskatās tuvāk, nemaz tik traki nav. Piemēram, nupat dzirdētais pants saka, ka Dievs no brīvas gribas mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu. Tāpat pamatā mūsu attiecībām ar Dievu ir Viņa izšķiršanās. Tas ir Viņa lēmums, dāvināt mums evaņģēliju. Mēs dzīvojam no Dieva žēlastības, nevis no sava nopelna. Ar to, ka Dievs mums dāvina patiesības vārdu, Viņš mūs dara par jauniem cilvēkiem. Caur Jēzu mēs

tiekam radīti no jauna. Kā to saprast? Ja mēs uzticamies tam, ko Jēzus mūsu labā ir darījis, mūsu dzīvē ienāk Dieva mīlestības spēks, kas mūs pārveido, kas ļauj mums būt par tādiem, kuri dzīvo savu dzīvi tā, kā Dievs to bija iecerējis.

Jāņa evaņģēlija 10. nodaļā Jēzus saka, ka Viņš ir nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība. Tad, kad mēs uzticamies patiesības Vārdam, kas ir Jēzus, tad mūsu dzīve izmainās. Nav jau vienmēr jāskatās uz lielām, dramatiskām pārmaiņām. Bieži vien tās ir pavisam ikdienišķas situācijas, kuras pārvēršas tad, kad mēs dodam Jēzum vietu, kad mēs meklējam Viņa klātbūtni un padomu. Ja es pirms tam biju satraucies, tad tagad esmu mierīgs. Ja man pirms tam bija dusmas, tad tagad tās ir izgaisušas, jo Kristus ir pieskāries manai sirdij.

Dieva Vārds mani pārveido, ļauj man augt, attīstīties, tas dod vietu draudzībai un žēlsirdībai. Mēs kļūstam par Dieva radījumu pirmajiem, tātad par pirmo ražu, ko Pļaujas svētkos atdod Dievam kā pateicības upuri. Tas ir brīnišķīgi, ja var dzīvot Dievam par godu, ja nav vairs jāriņķo visu laiku ap sevi, ap savu nabu. Egocentriska dzīve posta mūs no iekšienes ar rūpēm, mazvērtības un vainas sajūtu, tā ir dzīve grēkā, kā to apustulis Pāvils saprot. Savukārt dzīve ar Jēzu nes augļus, kas stiprina citus un ar to arī mani.

Jēkaba vēstulē mēs neatradīsim sarežģītas teoloģiskas domas, tā ir ļoti piezemināta, konkrēta. Tā arī šodienas tekstā nupat dzirdētais apsolījums tiek pielietots praktiski, runājot par savstarpējām attiecībām: ***“Zinait, mani mīļie brāļi: lai ikviens cilvēks ir čakls klausīties, kūtrs runāt, kūtrs dusmoties, jo cilvēka dusmas nesagādā Dieva taisnību.”***

Burtiski tulkojot, sanāk, ka cilvēks lai ir ātrs klausīties, bet lēns runāt un dusmoties.

Kāpēc tas ir tik svarīgi – ieklausīties savos līdzcilvēkos, svarīgāk par runāšanu? Tas, ka esmu atvērts pret otru cilvēku, ir saistīts ar manu garīgo stāvokli. Ja esmu norūpējies, aizdomājies, nervozs un sastresojies, tad sarunas ar apkārtējiem būs paviršas, kaut vai aiz tā iemesla, ka nespēju uzņemt to, ko man saka. Esmu pilns līdz augšai, tur vairs nav vietas citām lietām, nav vietas maniem līdzcilvēkiem un nav vietas arī Dievam. Tikai tad, kad apzinos savu stāvokli, es varu lūgt Dievu, lai Viņš palīdz, ka varu laist vaļā to, kas mani nodarbina. Jēkaba vēstule aicina mainīt ātrumu. Nebrauc ar 100 km stundā pa pilsētas centru, bet palēnini tempu, brauc ar 40. Tu uzņemsi daudz vairāk, un neapdraudēsi sevi un citus. Meditācija vai noteikts laiks lūgšanai ir tāds brīdis, kur varu piebremzēt un atvilkt elpu, smelties jaunus spēkus.

Esiet kūtri dusmoties. Arī dusmas ir saistītas ar nepacietību, ar pārāk lielu ātrumu mūsu savstarpējās attiecībās. Izgāžot savas dusmas uz otru, nekas daudz jau nemainās, man pašam uz vienu brīdi kļūst vieglāk, bet sekas tam var būt graužošas. Var gadīties, ka attiecības tiek sabojātas uz visu atlikušo mūžu. Mēs ātri varam sabojāt uzticību, bet tās atjaunošana var prasīt ļoti ilgu laiku. Lai tā nenotiktu, mums ir jāstrādā pašiem ar sevi, lai savlaicīgi apzināmies savas jūtas, savu garīgo stāvokli un meklējam palīdzību pie Dieva.

Kādi ir tie brīdinājuma signāli? Parasti tas iet kopā ar fizisku sasprindzinājumu, ar piepūli un savu spēku pārvērtēšanu. Tad, kad atduros pret sienu un sastopos ar pretestību, tad tas var būt sāpīgi un es kļūstu nikns. Tomēr ir arī jāsaka, ka izvairīšanās no dūsmām var būt vienkārši izvairīšanās no konfliktiem, un tam var būt nelāgas sekas. Ja nespēju pateikt otram to, kas mani traucē un uztrauc, mierīgā veidā, tad var gadīties, ka ar mani vairs nerēķinās un man no tā būs vēl ilgi jācieš.

“Tāpēc, nolikdami visu netīrību un lielo ļaunprātību, lēnprātībā saņemiet iedēstīto vārdu, kas var izglābt jūsu dvēseles.” Mēs esam kristīti, esam saņēmuši Kristus apsolījumu, ka Viņš būs ar mums līdz pasaules galam. Atcerēsimies to, šis vārds ir domāts, lai stiprinātu mūs mūža garumā. Neviena diena lai nepaiet, kur mēs nedomājam par Kristu. Viņš ir ar mums, arī tad, kad paši to neapzināmies. Viņa vārds ir mūsos iedēstīts. Ļausim tam augt mūsu dzīvē, mūsu attiecībās, draudzē, darbā, mājās, uz ielas, jebkur.

Lūgšim, lai Dieva vārds atjauno mūsu attiecības, lai tās iegūst jaunu elpu, jaunu dzīvību, tad, kad esam noguruši, bez spēka, bez mīlestības. Āmen!